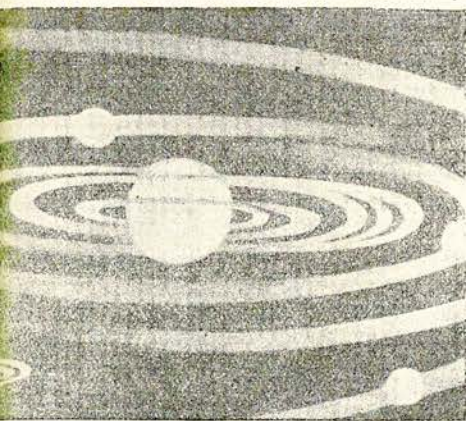

Баба Марта

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Планетата Сатурнъ

Рисунка отъ ученика
Иванъ Лидаревъ

Баба Марта се нашари
съ мартеници, съ минзухари,
още съ папратъ и кокиче,
като мъничко момиче.

Съ пѣсень слънчева зашета
по долини и полета,
косъ омайникъ да прикани
да запѣе като лани.

Та да чуятъ ластовици,
пролѣтнитъ хубавици,
голитъ врабци напети
и синигери поети.

Да събуди семената
и гората, и листата. . .
На децата ранобудни
носи мартеници чудни.

Йорданъ Стубелъ

Йорданъ Стубелъ

Роденъ е презъ 1897 г. въ София.
Написалъ е за малкитъ книгитъ: „Скит-
ница игла“, „Г-нъ Свинчокъ“ — въ 2
части; „Гостъ отъ Бомбай“, „Шарена
книжка“, „Веселитъ роднини“, „Про-
лѣтно хоро“, „Бабина градина“, „Лу-
дориитъ на Писана“, „Сурва, сурва го-
дина“, „Небезало“, „Щурче-свирче“,
„Златната катеричка“, „Бѣла Коледа“
и много други. Стубелъ е единъ отъ
най-талантливитъ и любими детски пое-
ти. Неговото творчество е окжпано въ
извора на една добра, справедлива и
човѣчна душа. Чистиятъ български
езикъ, пѣкъ, имъ придава външна
красота и звучностъ.

Йорданъ Стубелъ работи въ „Ра-
дио София“ и урежда всѣка срѣда и
недѣля любимия и веселъ детски часъ.
Членъ е на писателския съюзъ.

ДА СЕ ПОСМѢЕМЪ

Единъ день малкия Жожо отива
съ баба си на гости въ свои роднини
и то за първи пжтъ. Тамъ се запо-
знава и прекарва много весело съ
малкото весело Вѣрче. . . Най-после
трѣбва да се раздѣлятъ. Баба му на
Жожо повежда палавника и по пжтя
къмъ дома си повеждатъ разговоръ:

— Жожо бе, искашъ ли да се
оженишъ за Вѣрчето?—пита бабата съ
скрита усмивка.

Следъ кжсо мълчание малкия
Жожо сериозно отговаря:

— Искамъ, бабке, но. . . само не
казвай нищо на татко.

*

Въ училището ученицитъ иматъ
часъ по природознание. При таблата
е изваденъ Петю да разправя за лѣва.
Петю мълчи. . . по всичко личи, че не
си знае урока. Най-после учителятъ се
обръща къмъ него:

— Петю, защо не си знаешъ
урока?

— Страхъ ме е отъ лѣва, г-нъ учи-
телю.

— Какъ ще те е страхъ, бе Петю?

— Е, така, страхъ ме е, г-нъ учи-
телю, и затова отъ страхъ не посмѣхъ
даже да отворя вчера природозна-
нието. . .

Любомиръ Христовъ

Пѣлинка и стражара

Рисунка отъ Любомиръ Дойчевъ

проникна
никна,
нашливи
криви?
Усмихна се, носътъ си поизсекна,
до нѣкаква голѣма бѣчва клекна,
надъ нея лепна бледата свѣщица
и си гаврътна цѣла оканица.

Изцѣпка отъ наслада съсъ езика,
подсвирна весело, затананика,
разпѣ се бай Пелинка, взе да кряска
и скоро най-отлично се натряска.

Печатница „Братство“ — София